

om at noget Saadant vil indtræde. Det kommer derved naturligviis meget an paa, hvorledes man har fordøiet det Stof, efter hvilket en saadan Betragtning har reist sig; men det troer jeg i alt Fald, at Staten ikke skal bygge sin lovgivende Virksomhed paa saadanne Muligheder. Enhver Lovgivning og fornemmelig en Lov om Pressen, skal have sin Rod i Tilstandene, og skal ogsaa finde sin Hvile i Tilstandene; den skal allerminst ile forud for en Tilstand, som ikke er og maaskee ikke vil komme; thi det Sidste bliver let det Samme, som at ville male Djævle paa Væggen, og det vilde man dog maaskee siden efter atter komme til at angre. Paa den anden Side er der sagt, at den nærværende Lovgivningsstilstand for Pressen laborerer af saaanne Mangler at Pressen selv kunde behøve det bedre. Man vil sikke Pressen et bedre, et blødere Leie. Men det forekommer mig noget misligt, at rede et saadant. Der rinder mig i Tanken det gamle latinske Ordsprog: „latet angvis sub herba“, og om jeg end ikke ordret vil oversætte det ved, at der lurker Slanger under Græsset, saa vil jeg dog sige saameget, og som jeg ligesaa oprigtigt mener, at der ligger Snarer i enhver ny Presselov; der ligger allerede i den en Fristelse for Anklagemagten, der hidtil kun har holdt sig paa det fornuftige, rolige, passivt. Gebet, til at træde mere activ frem og til at føre den ny Lovgivning ud i Praxis; og det er det jeg troer, vi maae søge at advare os selv for, saa meget mere, da den høitæredede Justitsminister endog i Landstinget har gjort opmærksom paa, at Loven har et tredie Standpunkt, hvorpaa den kan finde sin endelige Afgjørelse eller Afvisning, nemlig i det kongelige Beto, hvoraf synes mig at fremgaae, at det ikke har været ham saa meget om at gjøre, at lægge de, som han sagde, fornødne Baand paa Pressen, som at lægge visse Baand paa den. Naar jeg dernæst seer hen paa Lovforslaget selv som det foreligger, saa vil jeg her ikke dvæle ved Enkelthederne. Forslaget selv er blevet af den ærede Taler, som igaar først havde Ordet, saa tilstrækkeligt anatomeret, at jeg troer, man deraf ogsaa kunde søge Grund til at yttre, at der ligger meget Misligt, meget begrundet Mistænkeligt, i at gaae ind paa det

nye Lovforslag, især naar et saadant endog nedlader sig til at være Tjener for fremmede Regjeringer, naar det vil, at vor Regjering skal kunne nødsages til, naar en hvilken som helst fremmed Bygmæe-Regjering ved en øresløs Gesandt forlanger et Presse=Søgsmaal reist, da at optræde som dens Commissionair. Den samme Indvending gjelder ogsaa om andre Spørgsmaal; hvoraf jeg ikke videre skal omtale det, som vil angribe den skarpe Kritik over Troessætninger, thi Andet anseer jeg ofte ikke Spotten at være; Kritik og Spot flyde saa nær sammen, at det ofte vil være selv for den meest skarptseende Dommer umuligt at sige, hvor Grændsen er at drage. Men forunderligt fremtræder det Forslag her for mig, at ville sætte visse Grændser mod at udbrede Utugt med trykte Ord, paa samme Tid som Staten selv autoriserer Utugten som offentlig Næringsvei. (Hør!)

Jeg troer saaledes, at der er al Foie for os til at hvile i den nærværende Tilstand, som dog har viist sig at være taalelig god, og naar Ulemper skulde fremtræde, da, men ogsaa kun da, at lade Lovgivningens Virksomhed træde til. Men allerminst kan jeg finde, at et saadant Hensyn, som af en anden æret Taler ligeoverfor mig, den 1ste kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Wilkens) igaar er opstillet, bør komme i nogensomhelst Betragtning, at man skulde gjøre en agtværdig Minoritet en Cadeau med en ny Presselov, fordi den havde fundet sig i og føiet sig efter hvad Majoriteten, som er den eneste sande berettigede Folkevillie, har besluttet ved Grundloven. Jeg troer, at det Agtværdigste hos selve den agtværdige Minoritet netop vil være, at den agter Majoritetens Beslutning; jeg troer heller ikke, at den eller Noget vil kunne bebrejde Majoriteten, om man betragter den nærværende Majoritet som den der har afløst en tidligere, hvis den vilde finde sig i at bibeholde den Tilstand, som for en stor Deel er overleveret fra en svunden Tid, og som tillige har viist i sin Praxis, at den har skabt Ro i Nutidens meest bevægede Perioder.

Schack: De fleste foregaaende Talere have, som mig synes, lagt noget større Vægt paa denne Sag, end den maaskee virkelig for-